

werk, journalistiek, redactioneel.... Zij zouden het niet breed hebben, dat was wel zeker, maar aan iets essentieels behoefde het Pauline toch nooit te ontbreken; ook de studie van zijn dochter had hij kunnen bekostigen.

De moeder luisterde aandachtig, zittende recht en strak, haar lippen saamgeperst, diep en als in harde stof gekerfd de plooiën links en rechts — toch, allengs, in de aanvankelijk doodsch-doffe oogen, kwam begin van leven, een glansje van weemoedige voldoening, als Huib van Pauline sprak, hoe zij alles en alles voor hem was geworden. „Hm.... jawel.... maarre, meneer....”, kwam er dan eindelijk, en iets van oud, oud, schuchter vrouwegevoel, week liefde-begrijpen, was in het haperende geluid: „’t is maar alleen... uw leeftijd, nie-waar... Denk u er toch ’s in... over een jaar of vijftien, zestien.... en als er dan nog eens kinderen zouden komen.... God, wie zou ze....”

Op dat oogenblik knarste de zware voordeur, er doften stappen in het voorportaal, een sombere mannehoest dreunde. De drie in de kamer verstomden terstond, zwenkten de hoofden, wachtten af, gespannen.... Maar reeds verstierven weer die ganggeluiden. „’k Geloof, dat vader naar zijn kamer is gegaan” — bijna stokte Paulines fluisterstem. „Hè? Ja-ja! Stil nou maar even.... wacht nou maar even,” bromde de moeder. „Hij zal nog wel binnenkomen misschien.”

Maar neen, de stilte duurde voort. Mevrouw Hermans — wenkbrauwen gefronsd, onderlip vooruitgestoken — plukte aan het tafelkleed. Pauline keek angstig naar moeders oogen, Huib naar de hare, meêlijdend. Zijn arme meisje! Hij proefde de sfeer van haar jeugd.

„’k Zal het maar even gaan zeggen....” Sloffend, iets minder recht dan bij hun binnenkomen, ging de oude vrouw de kamer uit. Huib, zoodra ze weg was, fluisterde liefdewoordjes, zoende Paulines oogen, wilde haar hoofd aan zijn borst drukken. „Nee, toe zeg.... laten we luisteren,” verzette zich het meisje. En hand in hand bleven ze zitten, roerloos, hoorend niets anders dan het gedempte tikken der ouderwetsche, glas-overstolpte pendule. Het zwartig vergulde Ceres-figuurtje, aanleunend tegen de wijzerplaat, nooit zou Huib het vergeten....

Eindelijk geluid van deuren en de moeder kwam weer binnen, de grove trekken nog dieper gegroefd, de oogen nog donkerder dan te voren. „’t Geeft niks,” zei ze toonloos. „Ik dacht het wel. Vader wil niet hier komen, hij wil jellie niet ontvangen. Hij laat zich niet dwingen, zegt-ie. Hij heeft er goed over nagedacht en jellie kunt natuurlijk doen wat je wilt — Pau is meerderjarig — maar toestemming.... hij zou het misdadig vinden, hij zou....”

„Misdadig? Twee menschen die van elkaar houden als Huib en ik?” Wijd open glansden Paulines oogen, haar teere neusvleugels trilden.